

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

VII. Quam conueniens sit Religiosos esse amantes Paupertatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

plum perspicuum habemus in arte Musica
nam quo quis in ea frequentius sese exer-
cet, hoc promptius, & peritius cantare con-
suevit.

HINC intelligi potest, quàm grauite
periculoseq; errent, qui nihil pensi habent
leuiter in obseruatione votorum præuaricari;
non animaduertentes essentiam reli-
giosi esse in votis, ea ad animæ salutem per-
tinere, ab eadem omnia bona malauè reli-
gionis, scandalum vel ædificationem, glori-
am item meam, quia sunt promissiones mi-
hi factæ, ac denique trium præcipuarum
virtutum in votis comprehensarum meriti
pendere. Itaque si hîc opus non est cura &
vigilantia, ne officio nostro desimus, haud
scio qua in re opus erit. Et si hoc studium
cordi non sit, non video quid aliud cordi es-
se religioso debeat.

*De tribus votis religiosorum speciatim, &
primo de Voto paupertatis.*

*Quam conueniens sit Religiosos esse aman-
tes Paupertatis.*

CAPVT VII

Fili,

FILI, non cōuenit à seruo repudiari, quod Dominus eius amplexus est. nec decet discipulum alij lectioni ediscendæ operam dare, quàm Magister præscripserit. Ego dū versarer in terris, elegi, cupideq; amplexus sum Paupertatem, hanc docui, & proposui omnibus qui me secuti sunt, & nunc quoq; prorsus eam commendo omnibus qui ad vitæ spiritualis perfectionem aspirant. Tam pauper equidem natus sum, vt ne angulus quidem in domo aliqua repertus fuerit, qui me in mundum proditurum exciperet. Vndè paupercula mater mea coacta fuit secedere in stabulum, vbi & natus sum, ac in præsepio depositus. Natus sum ex matre paupere, pauperum instar sum educatus, inter pauperes conuersatus, pauper vsque ad mortem vixi. In morte verò longè fui pauperior, quia non habui, vbi afflictum caput reclinarem, ac deniq; in duro crucis lecto meam vitam clausi. Videant nunc religiosi, an non conueniat, ipsos ad paupertatem esse affectos, ab ipsis spontè promissam, & à me tantoperè amatam. Videant, num congruat sub tam egenti capite latere membra splendidè ornata. Non meretur famulus manere in domo, qui contentus non est vti eodem victu & amictu, quo Dominus.

Nec

Nec ego duntaxat, sed Apostoli quoque mei fuere paupertatis amatores, qui praeterquam quod essent pauperes piscatores, quando eos è mundo euocaui, etiam modicum illud quod possidebant propter me deseruerunt, intimo pectore paupertatem tanquam fidam comitem complexi. O quantum operè mihi placuit, quando à me vocati nulla interposita mora dereliquerunt parentes, nauem, retia, & quicquid habebant, vel habere in hac vita poterant. Et quamquam hæc Paupertatis actio magna & heroica fuerit, quia dereliquerunt omnia; tamen non hic pedem fixi, sed praeterea uolui eos in eadem paupertate exerceri, uiuendo mecum ex aliorum eleemosynis; unde mihi eos praedicatum per castella, sine sacculo, & pera, nullis rebus necessariis instructos, & spem omnem collocarent in diuina providentia. Religiosus quò minus habet, minorum rerum temporalium tenetur desiderio, hoc ad iuuandas animas aptior est. Quando uerò postea eos amandauì praedicandi Euangelij causa per uniuersum mundum, ibant nò onusti sarcinis, aut magno famulorum comitatu stipati, vel certiores reddebant de aduentu suo ciuitates, quas adibat, ut comitatu omnia reperirent instru-

sta?

sta? Non certè. sed ibant pleni Spiritu sancto, doctrinæ meæ sarcina grauidi, & ardenti cupiditate conuertendi ad fidem gentes incensi, instar pauperum ingrediebantur castella & vrbes. In quibus dum essent, me pauperem pro concione annunciando, nudumq; in cruce mortuum, in animis auditorum ingentes motus excitabant. Qui dum animaduernerent Apostolos nec aurū, nec argentum quærere vel recipere, valde admirabantur: cum verò præterea viderent eos tam longinqua per orbem totū itinera suscipere in summa rerū inopia, tantum ad procurandam aliorum salutem, ipsamque inopiam & paupertatē amare, pœnè stupore defixi hærebant: quare & facilius humeros suos Christi iugo subdiderūt. Non benè cohærent ista duo, lucrifacere animas, & simul suis commodis & recreationibus vacare.

Si deinde, fili, te conuertas ad religionis fundatores, comperies eos tãtos fuisse paupertatis amatores, vt passi non sint dari locum Meo & Tuo, existimantes his duobus vocabulis tanquam gladiis è medio tolli omnem vim paupertatis. Et si fortè aliquem deprehendebant proprietariū, eū non secus ac peste infectū exterminabant. Dicant nūc qui tãto perè reformidāt nomē Paupertatis, quo-

quorum sint discipuli & imitatores? Quaedemum regula permittit, vt proprium habeant peculium? Cur accumulandis nummis operam dant, an vt in suum couertant vsum, vel vt aliis relinquunt? Vt vt faciant, non alia de causa opibus coaceruandis student saeculares, quod ergo discrimen inter religiosos & saeculares intercedit? Hoc certe non est per violentiam rapere caelum, sed affligere se ad congerendam terram. Non ita se habet doctrina, quam ego tradidi, nec illi sunt suorum fundatorum & maiorum sectatores, quare cum non eadem cum illis premant vestigia, ad perfectionis, quem illi fixerunt, scopum non collinabunt.

DOMINE, si non subiicias nobis aliquod calcar, quo compellamur amare Paupertatem facile repudiabitur & deseretur, cum enim in speciem ignobilis sit & vilis, miseriaeque proxima, parui estimatur. Fili, hallucinaris plurimum, quia non vteris distinctione. Paupertas coacta, & ex mera necessitate profecta res vilis est, & mundo exosa. Sed Paupertas voluntaria, cum sit virtus sublimis & heroica, quomodo potest esse ignobilis, & parui precij? Si illa suis pedibus calcet omnes margaritas & thesauros mundi, quomodo potest esse misera? Ad

aman-

amandam autem illam, quid magis incitare potest, quàm intelligere me Dei filium, & Dominum maiestatis, cum degerem in terra, mihi desponsasse paupertatem, eamque amasse & retinuisse vsque ad mortem? Hoc vnum nonnè merito deberet quemlibet religiosum impellere ad eam diligendam, colendamque. In omnibus siquidem aulis is in maiori honore & existimatione est, ad quem Princeps magis afficitur.

Vis autem intelligere fili, quis sit verus amator Paupertatis? Ille, inquã, est, qui plus illa oblectatur & gaudet, qui amplius quàm alij, illam laudibus extollit, & desiderat, qui non modo opere, sed ne signo quidem illã cogitat offendere; qui deniq; eam completitur tanquã cæleste margaritũ, quod animam in cõspectu creatoris peruenuistã reddit. O quantũ mihi quondam placebant religiosi, qui tanto amore prosequerentur paupertatẽ, vt omnes huius mundi opes pro quisquiliis & sordibus reputarent, si cum ea conferentur. Atq; vt hanc ardentem erga eã affectionem patefacerent appellabant Paupertatem suam Dominã & reginam & tanquam dominam & reginam eam tractabãt. Neq; id tantũ faciebant in primo cõuersionis seruire, sed quò amplius in diuino

K

serui-

seruitio consenscebant, hoc strictius eam complectebantur & venerabatur Atq; ideo vehementer vrgebāt in extrema mortis hora spiritum suū Deo in nuda humo reddere

E contrario non parū mihi displicet videre nonnullos religiosos tam parum Paupertati addictos, quippe quā vituperari & velut rem abominandam horreant, actis etiam respuant. Quo fit, vt in victu, mictu, & habitatione commodè & lautè vultu tractari, ac commodiūs quidem, quā ipsi se tractabant in seculo; ac si pro arbitrio non omnia quæ volunt obtineant, conturbantur, & quietem non habent. Quare rō infelicitas ista? Renunciant mundo, & mihi seruiant, abdicant se omnibus diuitiū comoditates negligunt, votum Paupertatis spontè edunt, vt tranquillam vitam semper agant, & postquam ingressi sunt religionem, sinunt se perturbari propter res quas in mundo deseruerunt. Quod non est aliud, quā canere palinodiam, & reuocare votum perpetuæ Paupertatis Quid enim interest, siue in his opibus terrenis, siue recreationibus & commoditatibus superuacaneis? cum vtrumque repugnet religiosæ Paupertati? Plus autem displicet mihi, esse quosdā, qui cum in religione non inueniunt omnium rerum

terum copiam sicut in seculo, respiciunt retrò, & nunc ab hoc seculari, nunc ab illo huiusmodi comoda postulant, & in eorum seruitutem se tradunt. Et si id facere ad usum & utilitatem propriam, malum est, quanto deterius erit eiusmodi exigere à secularibus ut donentur aliis? Fieri potest, ut religiosus aliquis inueniatur, qui se obstringat secularibus hominibus, ut beneficium conferat in alios? O infamem talis religiosi amentiam, qui tam vili precio tam multis se prostituit. Ex hoc fonte pessimo dimanant magna parte oēs dissolutiones & laxitates, quas prohdolor in quibusdā religionibus oculis cernimus. Væ religioni, cuius religiosi amatores paupertatis non sunt, quia per nimiam morum vitæque licentiam fiunt religionis ruina & excidium.

*De dignitate & laudibus religiosa
paupertatis.*

CAPVT VIII.

FILI, non sine causa in Euangelio meo paupertati principem locum inter beatitudines attribui, & pauperibus regnū cælorū addixi. nam sine perfectione Euangelica impossibile est peruenire ad beatitudinem. Cum ergo paupertas sit primū perfectionis

K 2

Euan-